

освіту. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року на основі аналізу сучасного стану розвитку освіти визначає мету, стратегічні напрями та основні завдання, на виконання яких має бути спрямована реалізація державної політики у сфері освіти. Розроблення Національної стратегії було зумовлено необхідністю кардинальних змін, спрямованих на підвищення якості і конкурентоспроможності освіти в нових економічних і соціокультурних умовах, прискорення інтеграції України у міжнародний освітній простір [6].

На нашу думку, виділення названих етапів дозволяє відокремити й обґрунтувати системні зміни, що відбувалися у сфері вищої освіти в Україні у зазначені проміжки часу.

Список використаних джерел:

1. Губерська Л. Р. Основні етапи розвитку нормативно-правового регулювання адміністративно-процедурної діяльності у сфері вищої освіти в Україні / Л. Р. Губерська. // Адміністративне право і процес. – 2015. – № 1. – С. 261-268.
2. Горпинич О.В. Еволюція процедур ліцензування та акредитації спеціальностей/ О.В.Горпинич, В.О.Салов// Управління якістю підготовки кадрів з вищою освітою через удосконалення процедур ліцензування, акредитації та рейтингування: Наук.-метод. конференція, 15-16 березня 2012: Збірник тез доповідей. – 2012. – С. 37-42.
3. Про Національну доктрину розвитку освіти: Указ Президента України від 17.04.2002 № 347/2002 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/347/2002>.
4. Приходько І. П. Основні етапи розвитку державного управління системою вищої освіти в аграрному секторі / І. П. Приходько. // Науковий вісник Академії муніципального управління. – 2010. – № 4. – С. 205–214.
5. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18.04.2004 № 1629-IV [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>.
6. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року: Указ Президента України від 17.04.2004 № 347/2002 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/347/2002>.

Малік Д.К., Терещук Р.Р.

курсанти,

Науковий керівник: Лаврентєв О.М.

кандидат наук фізичного виховання та спорту,

професор, полковник податкової міліції,

Університет фіскальної служби України

ПРОБЛЕМАТИКА НЕСТАЧІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В ЖИТТІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Розвиток фізичної культури і спорту є однією з найбільш важливих складових частин державної соціально-економічної політики. Основна мета політики держави в галузі фізичної культури і спорту – це ефективне використання їх можливостей в оздоровленні нації, виховання молоді, формування здорового способу життя і гідний виступ українських спортсменів на найбільших міжнародних форумах.

Відзначається, що в Україні загострилася проблема зі станом здоров'я населення, збільшилася кількість людей, які вживають наркотики, зловживають алкоголем і пристрастилися до куріння. В даний час фізичною культурою і спортом в країні займається всього 8-10% населення, тоді як в економічно розвинених країнах світу цей показник досягає 40-60%. Найгострішою проблемою, яка вимагає термінового вирішення, є низька фізична підготовленість і фізичний розвиток молоді та студентів ВНЗ. Реальний обсяг рухової активності не забезпечує повноцінного розвитку і зміцнення здоров'я підростаючого покоління. Збільшується число студентів, віднесених за станом здоров'я до спеціальної медичної групи.

Сучасні умови життя висувають високі вимоги до організму людини і характеризуються підвищеним ступенем екстремальності. Пов'язано це не тільки з особливостями навколишнього середовища, що зумовлюють несприятливу екологічну обстановку, але і з більшістю факторів соціальної, економічної і психологічної природи. Перш за все, необхідно відзначити, що і сьогодні не втратило своєї актуальності положення про необхідність найширшого розповсюдження різних видів фізичної культури і спорту серед різноманітних верств населення. Очевидно, що систематичні заняття різними видами фізичних вправ в найрізноманітніших формах сприятимуть підвищенню загальної збалансованості організму сучасних жителів до несприятливих впливів різного характеру [6].

Особливо гострою ця проблема є відносно нашого підростаючого покоління. Істотне падіння рівня фізичного здоров'я серед молоді, поширення серед них різних захворювань ставить під загрозу економічну, інтелектуальну і соціальну стабільність нашого суспільства в самій недалекій перспективі. На жаль, в останні роки доводиться констатувати виражене падіння рівня фізичного виховання як серед школярів, так і серед молоді в навчальних закладах. Спостерігається не тільки необґрунтоване зменшення часу занять фізичною культурою і спортом серед школярів і студентів, але, що найсумніше, падіння престижності здорового способу життя, систематичних занять спортом, не кажучи вже про стрімке падіння престижності в суспільстві професій шкільного вчителя фізичної культури, тренера в спортивних ВНЗ різної спрямованості. Не менш важливою проблемою є також питання щодо підготовки кваліфікованих кадрів у галузі фізичного виховання [4].

Стан фізичного виховання та спорту у вищих навчальних закладах України показує, що у ВНЗ та їх спортивних клубах не розуміють, що саме вища школа є останнім кроком майбутніх фахівців до самостійної життєдіяльності і саме це покладає на них велику відповідальність за стан здоров'я та фізичної підготовленості студентів.

Таким чином, в даному питанні назріла гостра необхідність перегляду навчальних планів з метою приведення їх у відповідність зі специфікою конкретної спеціальності. Разом з тим, не можна не відзначити, що сам процес підготовки кадрів у галузі фізичного виховання в цілому відповідає сучасним вимогам. Сформовані за багато десятиліть традиції і методики навчання ще дозволяють готувати конкурентоспроможних фахівців з фізичного виховання в багатьох ВНЗ країни. В межах вищих навчальних установ не приділяється достатньої уваги на засіданнях рад ректорів, радах вищих навчальних закладів, не проробляється достатньо роботи для збереження

чотирьохгодинного стандартного графіку проведення занять та щосеместрового заліку з фізичного виховання. Фізичний розвиток в Україні поступово гине. Однак очевидна тенденція до перебігу даного процесу, пов'язана як з об'єктивними причинами:

- старіння висококласних викладацьких кадрів вищої кваліфікації;
- відсутність серйозної фінансової підтримки матеріально-технічного забезпечення навчального процесу;
- активна байдужість з боку держави на низький показник у галузі фізичної підготовки та здоров'я молоді [1].

Також існує низка конкретних суб'єктивних думок, які в першу чергу пов'язані з небажанням, а в більшості випадків, і невмінням, перебудови навчального процесу відповідно до реалій і потреб сучасного життя.

В даному питанні вже давно назріла необхідність якісного прориву, пов'язана як з відкриттям нових привабливих і конкурентоспроможних спеціальностей з фізичного виховання і спорту, так і з організацією їх повноцінного матеріального забезпечення, своєрідною «прив'язкою» до потреб життя суспільства в сучасних соціально-економічних умовах [5].

Разом з тим, очевидно, що розвиток фізичної культури і спорту на абсолютно новому якісному рівні є однією з найбільш актуальних складових життя сучасного суспільства, рішення якої буде сприяти гармонійному розвитку всіх його представників. Виходячи з цього нам потрібні прямі рішення з боку державної влади, а також зміни у деяких сферах життя.

Одна з основних проблем, це економічна сфера. Держава повинна краще фінансувати спортивну ланку населення, яка представляє інтереси держави і не тільки. Підвищення заробітної платні спеціалістам всіх ланок спортивної сфери. Створити шляхи заохочення для спортсменів – заслужених майстрів спорту, майстрів спорту міжнародного класу, майстрів спорту України та всіх хто має спортивне звання. Тому що в першу чергу, підвищення преміальних та створення інших видів заохочень для переможців буде мотиваційним поштовхом для молоді і призведе до більш продуктивних виступів на міжнародній арені (зокрема Олімпійських іграх), що в свою чергу приверне увагу молодих спортсменів – початківців [3].

Чітко з'являється необхідність створення ефективних засобів масової інформації, тобто джерел, які будуть підвищувати рівень спортивної агітації, а саме розповсюдження об'ємної рекламної кампанії про користь спорту, розповсюдження та піар каналів з спортивними новинами та трансляцією спортивних змагань. Влаштувати умови ще на начальному рівні та намагатися привернути увагу до спорту ще раннього віку, шляхом побудови спортивних майданчиків, безкоштовних тренажерів, державних спортивних комплексів для дітей та дорослих. Реформування системи фінансування та розподілу грошей на обласні центри. При виділенні коштів із бюджету на область до районних центрів та селищ фактично нічого не надходить. Потрібно встановити чіткі правила розподілу грошей на райони та вивести персональні лінії надходження грошей безпосередньо до центрів розвитку молоді та спорту. Також потрібно враховувати той факт, що спортивну діяльність може фінансувати не тільки державний бюджет, а ще й меценати. Так як держава має на меті якомога більше скоротити витрати із бюджету то в її інтересах було б привернути увагу закордонних

приватних інвесторів та меценатів задля фінансування вітчизняних спортсменів, молодіжних спортивних організацій тощо [2].

Не менш важливою є необхідність запозичення досвіду у економічно розвинених держав. Так, наприклад, у США дуже високим є рівень розвитку спорту серед студентів; в Італії та Іспанії дуже високий рівень фізичної підготовки в правоохоронних органах, а в Норвегії взагалі з кожного громадянина йде певне відрахування від доходу на олімпійський розвиток.

Ми з впевненістю вважаємо, що запропоновані нами заходи сприятимуть чіткому і правильному реформуванню державної політики у сфері фізичного виховання та спорту. Створення національних програм спрямованих на розвиток спортивної молоді призведе до стрімкої популяризації та підвищенню рівня фізичної культури. Можливість залучення вітчизняних та іноземних інвесторів дозволить збільшити суму фінансових потоків для розвитку спортивної інфраструктури, що потягне за собою покращення умов та можливостей для фізичного збагачення українського населення. Ми сформуємо фізично сильне та активне покоління, яке з гордістю і честю представлятиме Україну на міжнародній арені. Цим самим ми створимо європейські умови для роботи викладачам та вмотивуємо суспільство до здорового розвитку і шляху в світле майбутнє України!

Список використаних джерел:

1. Луценка Л. С., Шепеленко Т. В., Лучко О. Р. «Аквааеробіка у фізичному вихованні як засіб підвищення фізичної активності студентів // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2014, № 2.
2. Баламутова Н.М., Положий В. М., Кисельов Л. Ф. «Оздоровча аквааеробіка як засіб гідрореабілітації студентів спеціальних медичних груп». Національний Університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» // Фізичне виховання студентів № 1/ 2011 – С. 13.
3. Повзун А. А. Біоритмологічна оцінка ролі фізичної культури в організації оздоровчої роботи у вузі / А. А. Повзун, В. Д. Повзун, В. О. Апокін // Теорія і практика фізичної культури. – 2013. – № 2. – С. 85-88.
4. Ульянов Д. А. Вплив фізкультурно-оздоровчої діяльності на формування у студентів потреби у здоровому способі життя /Д. А. Ульянов, Т. Р. Коваленко, А. П. Шклярченко // Теорія і практика фізичної культури. – 2013. – № 6. – С. 40-41.
5. Паничів В. С. Фізична культура і спорт: методологія, теорія, практика: навч. посібник для студ. высш. навч. закладів / В. С. Паничів, А. А. Нестеров; під заг. ред. Н. Н. Малікова. – 3-е изд. – М: Видавничий центр «Академія», 2009. – 528 с.